

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1122/2016
02.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душан Дробњаковић, адвокат из ..., против тужене Општине Пријепоље, коју заступа Општински јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1402/15 од 08.03.2016. године, у седници већа од 02.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1402/15 од 08.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 39/13 од 21.04.2015. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да јој накнади материјалну штету у износу од 11.972.559,56 динара са законском затезном каматом од 04.12.2013. године до исплате. Ставом другим изреке одређено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1402/15 од 08.03.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужиља је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Општинске управе тужене од 06.09.1996. године промењено је правноснажно решење од 28.02.1991. године и тужили је одобрено да сагради привремени објекат за пословни простор у Привремени објекат тужиле саграђен је на кп. ... КО ..., уписаној у листу непокретности ... КО ... као градско грађевинско земљиште у државној својини, чији је корисник Општина Пријепоље. Објекат се састојао из два повезана дела, укупне површине 104,88 м², од чега је један део био изграђен без одобрења. Дана 10.03.2010. године тужила је поднела захтев за легализацију објекта. Решењем грађевинског инспектора тужене од 08.08.2011. године тужили је наложено да у року од 6 дана од пријема решења уклони предметни привремени објекат, због привођења земљишта намени за изградњу саобраћајнице. Општинско веће тужене је решењем од 19.08.2011. године одбило жалбу тужиле против решења грађевинског инспектора од 08.08.2011. године. Привремени објекат тужиле и остали објекти на том земљишту порушени су 12.12.2011. године, а земљиште је приведено намени. Након рушења објекта, пресудом Управног суда у Београду – Одељење у Крагујевцу У 10880/11 од 18.10.2012. године утврђено је да општинско веће тужене није било надлежно за одлучивање по жалби тужиле на решење грађевинског инспектора, па је решење од 19.08.2011. године поништено и предмет враћен надлежном органу на поновни поступак. Општинско веће тужене је након тога предмет проследило Министарству грађевинарства и урбанизма, које је 18.12.2012. године донело решење којим се поништава решење грађевинског инспектора тужене од 08.08.2011. године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак. Поступајући по захтеву тужиле за легализацију предметног објекта, општинска управа тужене је дана 29.01.2013. године донела закључак којим је захтев тужиле одбацила као непотпун јер није била достављена сва потребна документација. По жалби тужиле Министарство грађевинарства и урбанизма је решењем од 11.03.2013. године поништило наведени закључак и предмет је враћен првостепеном органу на поновни поступак. У овој парници тужила је тражила накнаду материјалне штете по основу неправилног и незаконитог рада органа тужене.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле за накнаду материјалне штете.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају није било незаконитог односно неправилног рада органа тужене, у смислу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, по ком основу би тужила имала право на накнаду материјалне штете. Наиме, решењем Општинске управе тужене од 06.09.1996. године, којим је тужили

одобрена изградња привременог објекта за пословни простор, наведено је да то решење важи годину дана, након чега је тужила била у обавези да затражи продужење решења или објекат уклони о свом трошку, а уколико се укаже потреба привођења земљишта намени, дужна је објекат уклонити и пре истека рока, по решењу надлежног органа тужене. Према Генералном урбанистичком плану и Плану генералне регулације тужене општине, на површини на којој се налазио привремени објекат тужиле предвиђена је изградња друмског моста преко реке ..., и изградња саобраћајнице и заштитног зеленила. Општинска управа тужене је решењем од 19.06.2009. године ЈП Дирекцији за изградњу из Пријепоља одобрила изградњу наведеног друмског моста и саобраћајнице. С обзиром да је привремени објекат тужиле порушен због привођења земљишта намени, у складу са актима органа тужене, тужена је била овлашћена да преко својих органа наложи рушење привременог објекта, у складу са чланом 147. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“ 24/2011), при чему није од значаја што је рушење објекта наложено на основу решења тужене које није било правноснажно, с обзиром да је ставом 5. овог члана прописано да жалба на решење грађевинског инспектора не задржава извршење. Тужила је била упозната да је одлукама органа тужене добила дозволу за изградњу привременог објекта, саграђеног на државном земљишту чији је корисник тужена, те да објекат може бити порушен у случају привођења земљишта намени. Ревизијом се тужила неосновано позива на одредбу члана 197. став 1. Закона о планирању и изградњи, с обзиром да се ова одредба није односила на привремене објекте, нити је била предвиђена могућност легализације привремених објеката, а такође наведена одредба Закона о планирању и изградњи престала је да важи по основу одлуке Уставног суда од 31.01.2013. године („Службени гласник РС“ 50/2013 од 07.06.2013. године), јер није била у сагласности са Уставом. Стога се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић